

Cái Bóng

Trần Thanh Giảng

Hai chúng tôi im lặng, ngoài kia, gió đang xào xạc lay động chậu hoa quỳnh bên cửa sổ. Hoa quỳnh chưa nở, nhưng chắc chắn đêm về, hoa sẽ tỏa ngát hương. Cả hai chúng tôi đều biết và tin thế.

Nhiều sáng chủ nhật, tôi và nàng thường ngồi bên nhau, một nơi nào đó, không có nhiều nhộn nhạo bóng người, tĩnh mịch đến lặng người. Nàng vốn thích thế. Nàng thường nghĩ ra nhiều câu chuyện ngộ nghĩnh, khiến tôi phải suy nghĩ mãi không thôi.

"Đấy, buổi sáng hán thường thế anh ạ. Hán phải bị cuốn đi, hán thấy việc cuốn đi đó là niềm hạnh phúc. Hán bị cuốn đi như một nhu cầu. Nếu hán không bị cuốn là hán không sống trên cõi đời này nữa, và hán rất buồn..."

Ánh mắt nàng nhìn về đâu xa xăm. Tôi im lặng nhìn nàng, nàng thoáng liếc tinh nghịch sang tôi...

...

Nàng làm ở một công sở, cách cơ quan tôi không xa. Tôi thường ăn trưa ở nơi sở làm nhưng thỉnh thoảng nàng vẫn gọi tôi, dẫn nàng đi cùng. Tôi lợ mọ, với sự hứng khởi chưa bao giờ cũ, dẫn nàng đến đúng kiểu quán mà nàng thích: tĩnh mịch, im ắng, ít người, càng ít càng tốt, không có lại càng tốt hơn...

"Đấy, hán lại đến đấy". Nàng nói với tôi, khi ăn nốt miếng dưa tráng miệng.

"Em hay thật, lại thấy hán rồi!"

"Giờ thì hán đang hăng say. Hán đã rút ngắn đi về ê chề của sáng sớm để bắt đầu nhận ra mình. Buổi chiều đang còn nhiều điều chờ hán phía trước. Nhưng em thấy hán rất vui. Hán có lẽ hài lòng với những gì sáng nay"

.....

Chiều về, thỉnh thoảng tôi lại đón nàng đi ăn tối. Lại những chiếc quán nhỏ xinh, với những món ăn nàng thích, ở những nơi ít bóng người qua lại... Tôi thường xong nhanh, rồi ngồi gấp thức ăn cho nàng, nhìn nàng ăn một cách ngon lành. Những lúc ấy, tôi thấy vui, niềm vui vô cớ nhưng thực sự. Tôi đưa nàng về, trong im lặng, trên những con đường dài tưởng như thật ngắn...

.....

Một buổi tối, nàng tới thăm tôi bất ngờ.

"Hán đích thực rồi đấy"

"Nhưng hán là ai? Anh không hiểu?"

"Anh không hiểu mà cũng nói chuyện về hán với em à, kỳ thật!"

"Thì anh tưởng tượng"

"Thế anh muốn nói chuyện bằng cách tưởng tượng à"

"Trong hán bây giờ tĩnh tại hơn. Đích thực là hán rồi anh ạ"

"Sao em biết?"

Vô thức tôi khẽ nhìn sang nàng. Rất bình yên, tôi choàng tay khẽ ôm lấy nàng...

Nàng quay sang nhìn tôi, chỉ vào cái bóng tôi đang in đậm trên bức tường vôi nền nã...

"Hán đấy anh ạ, bây giờ thì đích thực là hán, hán bây giờ đáng yêu, hán bây giờ tĩnh tại, và em có cảm giác như đã gần hán, đã hiểu được hán, hán quả thực là của em. Vì em biết, lúc tĩnh tại thế này, hán sẽ trở về những gì hán có, và hán hiểu hán chỉ dành cho em thôi..."

"Anh biết không? Nhiều khi em cứ nghĩ, hán thật phù du, thoáng chốc đâu đó, không phải của em, mà của một ai khác..."

Tôi đưa tay vuốt tóc nàng. Nàng nhìn tôi cười thật nhẹ...

"Không, dù hán thế nào, tất bật, xa xôi, khó hiểu gì. Sáng, trưa, chiều, mưa, nắng, gió có lúc cuốn hán đi. Nhưng em biết không, trong hán luôn có hình bóng của em. Rồi cuối cùng hán sẽ là của em, mãi mãi như vậy, và chính sự tất bật đó, là vì em cả đấy..."

...

Hai chúng tôi im lặng, ngoài kia, gió đang xào xạc lay động chậu hoa quỳnh bên cửa sổ. Hoa quỳnh chưa nở, nhưng nó chắc chắn đêm về sẽ nở hoa tỏa ngát mùi hương. Cả hai chúng tôi đều biết và tin thế.